

Anne Cornut

Halftijds moederen

**De balans tussen vasthouden
en loslaten**

INHOUD

Voorwoord	9
Roots	15
Grenzen verleggen	17
Huisje, boompje (zonder beestje)	18
Wat wil ik?	19
Afscheid van het kerngezin	21
Bommetje droppen	23
Heftige periode	23
Vooral verbaasd	24
Wat nu?	28
Blijven gaan	28
Check, een nieuwe plek	29
Lang leve de kringloop	30
Een beetje ademruimte	31
Schuld- en andere gevoelens	32
Thuis is waar... ..	32
Een goede mama?	32
Boost voor m'n zelfvertrouwen	33

Het nieuwe gezin	35
Nieuwe liefde	37
Opposites attract	39
Een doordachte aanpak	41
Even op de rem	42
Positieve reacties	48
Nog steeds alert	50
Geen alleenstaande mama	53
De zevensprong: van vijf naar zeven kinderen	55
Hoe meer zielen, hoe meer vreugd	55
Het ons-verhaal	56
Halftijds moederen	58
Ik mis meer	58
Zelfstandig opgevoed staat netjes	58
Achter de feiten aanhollen	61
Focus op het werk en andere leuke dingen	64
Mild zijn voor mezelf	65
Grote (woon)plannen	68
Het oude, nieuwe huis	69
Hoera voor Stefanie	70
Maybe, baby	70
Te voet, met de auto, op de trein	71
Op lange termijn	72
't Is ingewikkeld	77
De vanzelfsprekendheid, die is weg	79
Applaus van de buitenwereld	80
Nooit meer hetzelfde	81
De emotionele rugzak	84
Iedereen een mening	86
Midlifecrisis	86
Een jonger exemplaar	87

De bevestiging van 'ons'	88
95% positief	90
Van nature gezegend	91
Jouw probleem, niet het mijne	92
Gil en zijn kinderen	93
Mijn kinderen	93
Twee gezinsculturen	96
Zilveren schoteltje	99
'Aan de andere kant'	100
Mannekes, c'est la vie	100
Pubers!	104
Ik ben chill... toch?	104
Bepalende factor	105
Support, please!	107
(Nog) nergens thuis	109
Simple things	110
Minder machinerie	110
Halftijds ouder zijn, hoe doe je dat?	115
Interview met relatietherapeute en ervaringsdeskundige Cindy Schepers	
Samenleven is niet simpel	117
Een andere basisstructuur	117
Eén grote evenwichtsoefening	118
Over het leven in een tussenfase	120
Over schuldgevoelens	124
Over verschillende gezinsculturen	132
Over vasthouden en loslaten	143
Halftijdse ouders vertellen	147
Nawoord	171

Voorwoord

Ik ben Anne. Anne Cornut. Misschien ken je me van m'n blog, mamavan-vijf, waarmee ik ongeveer elf jaar geleden ben gestart. Of van *Maison Slash*, een online community *slash* magazine voor mensen met kinderen. Of misschien heb je nog nooit van mij of mijn werk gehoord en da's ook helemaal oké. In elk geval zal je me tijdens het lezen van dit boek beter leren kennen.

Wat ik alvast kan meegeven – en wat wellicht geen verrassing is gezien de titel van dit boek – is dat ik kinderen heb. Vijf stuks. En dat zij – hoewel ik zeker geen typische moederkloek ben en niet alles rond m'n kinderen draait – een belangrijk deel van m'n leven uitmaken. Ze hebben me sowieso richting en mee vorm gegeven. Ik koos bewust voor de warmte en de gezelligheid van een groot gezin. Ik was 22 jaar toen ik mama werd van Kato (16) en kreeg er nadien nog Lola (15), Lukas en Ella (14) en Fee (11) bij. Nu heb ik dus een huis vol tieners, waarvan het grootste deel aan het puberen is. Zot worden, zeg je? Het valt nog mee. Misschien omdat ik een redelijk chille moeder ben, al zeg ik het zelf. Het verbaast me wel dat pubers klaarblijkelijk – zelfs al krijgen ze alle kansen om zich te ontwikkelen en mogen ze helemaal zichzelf zijn – nog altijd dingen vinden om moeilijk over te doen. Maar pubergedrag wordt gedreven door hormonen: die schieten op een bepaald moment gewoon alle kanten op. Pubergedrag is niet voor rede vatbaar. En dus omarm ik het. Zoveel mogelijk.

“

Ik ben zeker geen typische moederkloek

22 jaar is... redelijk jong om mama te worden. Er staat nog zoveel te gebeuren dan, je leven kan nog alle kanten uit. Op dat moment ben je je daar natuurlijk niet bewust van. Wat is, is. En je doet door. Dat was dus bij mij ook zo. Tot ik – redelijk plots – vragen stelde bij het leven dat ik leidde. Ik vroeg me af of het allemaal wel bij mij paste. Een midlifecrisis, denk je? Misschien. Maakt niet uit. Plots was dat gevoel daar, en kon ik niet anders dan dingen veranderen. Zowel op werkvlak als op persoonlijk vlak. En zo geschiedde.

Ik gaf m'n vaste job op. Ik ging weg bij m'n partner. En ik ontmoette Gil, wat natuurlijk een gelukkig toeval was, maar desalniettemin ook een van de Grote Veranderingen in m'n leven. Gil heeft twee kinderen. Nu zijn er dus zeven in totaal. Vijf meisjes en twee jongens. Mijn eigenste familie Van Troep – denk: de Von Trapps uit *The Sound of Music* anno 2022. Ik woon een week in Vilvoorde bij m'n kinderen, in het huis dat ik vaarwel zei, en een week in een appartement in Anderlecht. Gil pendelt tussen Asse, waar zijn kinderen wonen, en Anderlecht. Zo doen we het al enkele jaren en zo zullen we het blijven doen tot het huis dat Gil en ik (en mijn zus) aan het verbouwen zijn, klaar is. Twee weekends per maand zijn we allemaal samen, dus kinderen inclusief. In theorie, want de kinderen zijn tieners, en tieners hebben eigen agenda's.

Ik schrijf je vanuit een fase in m'n leven waarin alles opnieuw vorm krijgt. Een universum met veranderende verantwoordelijkheden en nieuw verworven vrijheden die me sterker maken, maar ook – meer dan eens – tot twijfel en verwarring brengen. Het gegoochel met agenda's is bijwijlen lachwekkend, hoewel het huilen me dan veelal nader staat. Het loslaten is *next level* en soms ben ik zo als een gek aan het schakelen tussen werk en privé, dat ik zelf niet begrijp hoe ik het klaarspeel. Te pas

en te onpas word ik overmand door emoties. Dan passeert het volledige scala de revue. In een halfuur. *Slapstick on speed*.

Maar, begrijp me niet verkeerd: ik vind deze aanloop, m'n *changement de cours*, in eerste instantie ronduit oprecht. Omdat ik nu zelf aan het roer van m'n leven sta. Waar ik vroeger veelal op de golven meedeinde, bepaal ik nu steeds meer zelf de koers. En daar ben ik zo ongelofelijk blij mee, dat kan je je niet voorstellen. Zelfs wanneer ik ploeter in chaos – dat gebeurt wel eens ja, haha – twijfel ik geen seconde aan de beslissingen die ik de voorbije jaren voor mezelf heb gemaakt. Ik ben superblij met wat ik doe en met de mensen rondom mij, en ik voel me beter in m'n vel dan ooit. Maar, het verloopt zeker niet altijd van een leien dakje.

“

Ik koos bewust voor de warmte en gezelligheid van een groot nest

Je leest van alles over uit elkaar gaan, alleenstaande ouders (wat ik niet ben, voor alle duidelijkheid), co-ouderschap en nieuw samengestelde gezinnen. Maar wat gebeurt er net nadat je uit elkaar gaat? En wanneer je iemand anders leert kennen? Hoe ga je van een vertrouwde rol in een kerngezin in één huis naar een onbekende, nog nader te bepalen rol in een gezin dat *all over the place* is? Met zeven kinderen, die allemaal aan het puberen zijn? Een pasklaar antwoord heb ik niet. Maar mijn verhaal, mijn ervaring, mijn beleving: die wil ik graag met je delen.

“

Nu heb ik dus een huis vol tieners, waarvan het grootste deel aan het puberen is. Zot worden, zeg je? Het valt nog mee. Misschien omdat ik een redelijk chille moeder ben, al zeg ik het zelf.

Roots

18 januari 1983, Vilvoorde. Ik word geboren als tweede kind van Philippe en Hilde. De tweede dochter in een gezin van vier kinderen: mijn oudste zus Sophie, ik, m'n broer Bruno en mijn jongere zus Stefanie. Mijn vader was tandarts, mijn moeder bleef thuis, bij ons. Ik heb veel neven en nichten, een grote familie, en warme herinneringen aan de familie- en feestavonden, met z'n allen rond de tafel. Er was altijd veel gezelligheid.

Mijn opvoeding was traditioneel-katholiek, op alle vlakken. Velen van jullie herkennen het ongetwijfeld. Ik speelde veel buiten, vooral in onze tuin. Ik startte met Latijn op school, net zoals m'n broer en zussen, en zat in een jeugdbeweging. We gingen naar de mis, elke zondag, tot we 18 jaar waren. Uitgaan was een *no go*. Het jeugdhuis? Daar mochten we niet naartoe. De wereld verkennen deed ik vanuit de bib, het internet stond nog in z'n kinderschoenen. Ik was gelukkig, maar mijn wereldbeeld was een beetje zoals onze tuin: eerder beperkt.

“

We speelden veel buiten, maar
uitgaan was een *no go*

Grenzen verleggen

Toen kwam de puberteit. Vuurwerk! Ja, er brak een revolutie uit. Ik verzet me tegen de weg die voor me was uitgestippeld. Ik wilde geen Latijn meer doen, ik wilde schoonheidsspecialiste worden. En ik deed er alles aan om mijn zin door te zetten. Een gigantische sprong was het eigenlijk niet, want die richting werd ook op onze school aangeboden. Het was dus niet dat ik van school zou veranderen. Het bleef binnen de grenzen van het vertrouwde. Maar ik moest en zou die grenzen tot het uiterste verleggen. Ik was vastberaden. Ik zocht vakantiejobs om een cent bij te verdienen. Daar lieten mijn ouders me m'n gang in gaan. Dan stapte ik een winkel binnen en vroeg ik of ze iemand konden gebruiken. Ik bleef niet bij de pakken zitten. Toen niet en nu niet. Die kordate, *hands-on* mentaliteit heeft er altijd in gezeten.

“

Die *hands-on* mentaliteit heeft er altijd in gezeten

Huisje, boompje (zonder beestje)

Toen ik 17 jaar was – ik zat in het vijfde middelbaar – leerde ik mijn ex-partner kennen. Ik was 21 toen we trouwden en gingen samenwonen. Zoals ik eerder al vertelde, was Kato er op m'n 22e. Vijftien maanden later kwam Lola, nog eens zoveel maanden later kreeg ik Lukas en Ella tegelijk, en dertig maanden later lag Fee in m'n armen. Ik had me als puber losgewrikt van een traditionele omgeving... om te trouwen en kindjes te krijgen. Ik besef nu pas hoe raar dat eigenlijk is.

Maar het was wat ik wilde. Die warmte en gezelligheid van een groot gezin, daar heb ik bewust voor gekozen. Ik had zoiets van: 'Ja kom, we gaan dat efkes doen.' Het moederschap heeft me nooit nerveus gemaakt. Het was een vanzelfsprekendheid: er is daar nooit veel over nagedacht. Ik wist wel zeker dat ik geen huismoeder wilde zijn en had dus een job, maar eentje die goed te combineren viel met mijn gezinsleven. Ik leefde op automatische piloot, conform het wereldbeeld waarin ik was opgegroeid.

“

Ik had me losgewrikt... om te trouwen en kindjes te krijgen

Wat wil ik?

Toen mijn jongere zus Stefanie afgestudeerd was, reden we samen met de auto naar Kopenhagen. De rit duurde meer dan tien uur en we hebben de hele tijd gebabbeld. Zij praatte over haar plannen en projecten, tot er plots iets in mij bewoog. Mijn ogen gingen open – ineens besepte ik dat er zoveel mogelijkheden waren. 'Wat wil ik eigenlijk?' dacht ik voor het eerst. Het kriebelde! Ik wilde ondernemen. Ik heb toen voorzichtig een merkje opgestart, maar dat is op niets uitgedraaid. Het was nog te vroeg, denk ik. Door een reorganisatie op het werk kwam ik van een multinational waar mijn job heel afgelijnd was, in een kleinere kmo terecht, waar ik veel meer op mezelf was aangewezen en waar ik zodoende heel veel heb geleerd. Toen dat bedrijf een beetje later werd overgenomen door alweer een multinational, gaf ik mijn ontslag en is de ondernemer in mij echt wakker geworden. Ik richtte Maison Slash op. In die periode scheidde ik ook van m'n partner. M'n kinderen zag ik voortaan een week wel en een week niet. Er veranderde veel tegelijk.

Afscheid van het kerngezin

Bommetje droppen

Een scheiding is niet gemakkelijk. Dat is het nooit, denk ik. Je neemt afscheid van iets wat – in mijn geval toch – heel lang ‘was’. Van wat je altijd gewoon bent geweest. Maar ik was zeker van m’n stuk. Met mij zou het wel goed komen, daar heb ik nooit aan getwijfeld. Ik zat er vooral mee in om het aan de kinderen te vertellen. Hoe zouden zij reageren? Zouden ze boos zijn, verdrietig? Zouden ze het mij kwalijk nemen? Ik had het vooral lastig met het feit dat ik hun basis – ons gezin – stukmaakte. En ik had schrik, onder meer door alles wat je leest over kinderen van gescheiden ouders, dat ik hun toekomst zou hypothekeren. ‘Kinderen van gescheiden ouders hebben het lastiger om zelf relaties aan te gaan.’ ‘Kinderen met gescheiden ouders kampen met verlatingsangst.’ Je leest werkelijk van alles. Om de een of andere reden had ik een beeld opgebouwd dat je alleen maar gelukkige kinderen kon hebben als ze groot werden in een kerngezin – wat ik ondertussen ten stelligste kan ontkrachten.

Heftige periode

We hadden een concrete datum afgesproken om het te vertellen. Die periode, tussen de dag waarop we besloten om uit elkaar te gaan en het moment waarop we het aan de kinderen zouden zeggen, vond ik heel heftig. Het waren de zwaarste vijf maanden uit m’n leven. Ik voelde me constant ongemakkelijk in de wetenschap dat de verschrikkelijkste

avond van m'n leven er zat aan te komen. Je bent je er heel hard van bewust dat je een bom gaat droppen, en de gedachte dat je je kinderen gaat ontgoochelen laat je niet met rust. Ik voelde een intens verlangen naar wat daarna zou komen. Het moment waarop ik ze zou kunnen troosten en zeggen dat het wel goed zou komen. Zodra slecht nieuws gebracht is, zou de verwerking kunnen beginnen, zouden zij kunnen beginnen met de scheiding een plaats te geven.

“

Met mij zou het wel goed komen, daar heb ik nooit aan getwijfeld

Vooraf verbaasd

We deden het samen, en aan alle kinderen tegelijk. Dat leek ons het beste. Het was effectief de meest verschrikkelijke avond van m'n leven. Het verdriet en ongeloof zien op het gezicht van de kinderen was alsof er een dolk recht in m'n hart werd gestoken. We vertelden het op skivakantie, want dan waren we met ons zeven alleen en waren we er om de dagen erna de kinderen op te vangen. Je zou kunnen denken dat de reis daarvoor wat *fake* of geforceerd aanvoelde, maar zo was het niet. Het was een bewuste keuze om het nieuws tijdens deze vakantie te brengen. We vertelden het op de eerste dag – het steekt nog wanneer ik eraan terugdenk – met het idee dat er daarna dan nog veel ruimte en tijd was om erover te babbelen. Ze moesten niet met een vol hoofd naar school gaan of andere activiteiten doen. Na die vakantie is de week-weekregeling van start gegaan.

De kinderen reageerden in het begin heel verbaasd, omdat we nooit echt veel ruzie hadden. Het nieuws kwam als een complete verrassing. Maar al bij al reageerden ze... volwassen! Ik had niet durven dromen hoe volwassen ze daarmee zijn omgegaan. Het hielp zeker dat ze niet moesten verhuizen. De beslissing om te birdnesten, zoals dat heet, was zeker een

goede. De enige doenbare optie ook. Huur maar eens een appartement met zes slaapkamers... Dus eigenlijk veranderde er niet zoveel in hun leven. Voor de scheiding waren m'n ex-partner en ik al niet vaak samen thuis. Ik had door de jaren heen een soort vluchtreactie ontwikkeld: alle mogelijkheden die er waren om 's avonds weg te gaan, sociaal of werkgerelateerd, nam ik met beide handen aan. We wisselden de avonden dat we iets planden met elkaar af, waardoor er op weekdays regelmatig maar één ouder thuis was. In de vakanties kon het wel eens gebeuren dat we allemaal samen in de zetel zaten, maar tijdens de week gebeurde dat weinig. We gingen wel vaak samen op stap, dus dat was de grootste aanpassing voor de kinderen: dat ze voortaan op vakantie gingen met ofwel mezelf ofwel met hun papa.

“

Ik had niet durven dromen hoe volwassen ze daarmee zijn omgegaan

“

Een scheiding is niet gemakkelijk. Dat is het nooit, denk ik. Je neemt afscheid van iets wat – in mijn geval toch – heel lang ‘was’. Van wat je altijd gewoon bent geweest.

Wat nu?

Blijven gaan

Hoewel de kop eraf was wat betreft ‘het vertellen’, bleef mijn gevoel omtrent de scheiding en alles wat daarbij kwam kijken nog een hele tijd overschaduwde door de bezorgdheid om de kinderen. Ik had de neiging om altijd te vragen of het ging, of ze oké waren. Ik hoopte dat ze niet ’s avonds in bed zaten te huilen. Waar ik verder voor mezelf aan dacht, weet ik zelfs niet goed meer. Ik zat in een operationele modus: ik moest een nieuwe auto kopen, een nieuw onderkomen vinden, ik moest die plek ook gaan inrichten... Het leven ging door.

Ik was ook nog niet zo lang, een jaar ongeveer, zelfstandig geworden. Financieel was het zeker pittig, want ik was nooit helemaal zeker of er wel voldoende centjes zouden binnenkomen. Ik moest me nog keihard bewijzen. Er was geen ruimte om achterover te leunen en verlof te nemen om te focussen op m’n privéleven. Ik moest blijven gaan. Ik herinner me dat we een event hadden waar 1500 man naartoe kwam, en dat we dat op drie dagen moesten verzetten naar een andere locatie. Dat was nog een crisissituatie erbij, midden in die weken van de scheiding. Het was een heel heftige periode. Niet nadenken maar doen: zo was het. Doorgaan. Vooral. Blijven. Gaan.

Gelukkig ben ik m’n focus toen nooit verloren. Integendeel, een soort overlevingsdrang nam het over. Ik was supergeconcentreerd en gedreven. Maison Slash moest en zou lukken, er was gewoon geen andere optie. Ik had geen andere keuze dan me volledig te smijten, of ik had geen geld en zou nog meer in de shit zitten. Ik wist dat mijn ouders er waren om op terug te vallen moest het echt niet gelukt zijn, maar dat wilde ik niet. Ik moest en zou het zelf doen. Nu ben ik fier op mezelf. Het is zot wat je aankan als het moet. Ik ben zoveel gegroeid op alle vlakken door mijn grenzen te verleggen.

“

Ik kon niet anders dan me volledig te smijten

Check, een nieuwe plek

Toen ik zeker wist dat ik op zoek moest gaan naar een nieuwe plek, heb ik eerst en vooral de mogelijkheden afgewogen. Allereerst: gaan we die birdnesting doen of niet? Als dat niet zo was, zou ik een woning moeten vinden waar ook vijf kinderen konden verblijven, of een van ons twee zou dat toch moeten vinden. Zo was het vrij snel beslist dat we die birdnesting zouden doen, want het is uiteraard gemakkelijker om een appartement te vinden voor één persoon dan voor zes.

En dan: is het een optie om in Vilvoorde een appartement te huren, dicht bij waar de kinderen wonen? Op dat moment vond ik daar geen appartement naar mijn zin, en iets diep in mij wilde het moment ook grijpen om in Brussel te gaan wonen – iets wat ik allang wilde, maar wat er door de omstandigheden niet van was gekomen. Uiteindelijk heb ik inderdaad in Brussel iets gevonden, vlak aan het Zuidstation, op de grens van Sint-Gillis en Anderlecht, midden in de *city vibes*. Een plek waar ik mij kon thuis voelen. En toen vielen zo langzaam de eerste puzzelstukjes in elkaar: ‘Oké, ik ga daar wonen, in een appartement op de vierde verdieping. Ik neem er de lift vanaf een drukke gelijkvloers en